

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1973

Warszawa, dnia 15 maja 1973 r.

Nr 5

SPIS TREŚCI

Dział A

- Poz. 29 — uchwała III Plenum Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 22 lutego 1973 r. o zadaniach związków zawodowych w socjalistycznym wychowaniu młodzieży w świetle postanowień VII Plenum KC PZPR 86

Dział B

- Poz. 30 — uchwała Rady Państwa z dnia 8 marca 1973 r. w sprawie zasad obchodów ogólnokrajowych i lokalnych uroczystości państwowych 91
- „ 31 — uchwała Nr 43 Rady Ministrów z dnia 2 marca 1973 r. w sprawie zasad gospodarowania funduszem płac w przedsiębiorstwach państwowych oraz grupujących je zjednoczeniach 92
- „ 32 — rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 20 lutego 1973 r. w sprawie organizacji zespołów opieki zdrowotnej 94
- „ 33 — zarządzenie Ministrów Przemysłu Spożywczego i Skupu oraz Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 12 lutego 1973 r. w sprawie określenia stanowisk roboczych w przemyśle spożywczym objętych wykazem wykonywanych w warunkach szkodliwych dla zdrowia, uprawniających do zaliczenia do I kategorii zatrudnienia 96
- „ 34 — zarządzenie Ministra Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 14 lutego 1973 r. w sprawie wysokości wkładów własnych członków spółdzielni budownictwa mieszkaniowego 97
- „ 35 — pismo okólne Nr 18 Prezesa Rady Ministrów z dnia 12 marca 1973 r. w sprawie wystawiania legitymacji uprawniających do ulg kolejowych 98

DZIAŁ A

29.

**UCHWAŁA III PLENUM
CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH**

z dnia 22 lutego 1973 r.

**o zadaniach związków zawodowych w socjalistycznym
wychowaniu młodzieży w świetle postanowień
VII Plenum KC PZPR**

Program dalszego socjalistycznego rozwoju społeczno-gospodarczego Polski Ludowej, uchwalony na VI Zjeździe PZPR, przyjęty został przez VII Kongres Związków Zawodowych jako program całego ruchu zawodowego, odpowiadający w pełni aspiracjom i dążeniom ludzi pracy naszego kraju.

Realizacja tego programu, przekształcanie w rzeczywistość, zarysowanej na VII Plenum KC partii, wizji budowy „drugiej Polski” wymaga wykorzystania wszystkich twórczych sił i możliwości tkwiących w postawach, talentach, ambicjach i kwalifikacjach każdego pracownika, ogółu pracujących.

Na miarę zadań tego programu musimy wychowywać i przygotowywać do aktywnego uczestnictwa w pracy i życiu młode zastępy budowniczych socjalistycznej Polski.

Na VII Plenum KC PZPR Partia jasno określiła cele i kierunki całej społecznej polityki wychowawczej, skupiając główną uwagę na wychowaniu młodego pokolenia. W realizacji tej polityki związki zawodowe mają swoje szczególne miejsce i zadania, przede wszystkim w środowisku pracy.

Zakład pracy, podstawowy teren naszej działalności jest ważnym ogniwem frontu wychowawczego.

III Plenum Centralnej Rady Związków Zawodowych, kierując się treścią i wskazaniem VII Plenum KC, rozpatrzyło całościowo sprawy związanych z dotychczasową pracą i zadaniami ruchu zawodowego w socjalistycznym wychowaniu młodzieży i uznało, że:

1. Ruch zawodowy stanowi najszerzą płaszczyznę integracji międzypokoleniowej. W jednej organizacji, na gruncie jednolitych praw i obowiązków łączymy wszystkie generacje — od uczniów szkół przyzakładowych do ludzi, którzy przepracowali całe życie. Związki zawodowe są również naturalną i szeroką płaszczyzną integracji zawodowej różnych grup i warstw pracujących — od robotników po kadre inżynierską.

2. Zgodnie z programową zasadą związkowego działania, uznającą jedność i współzależność spraw produkcji, bytu i socjalistycznego wychowania, zadaniem związków zawodowych jest stwarzanie warunków dla aktywnego udziału młodzieży w realizacji ambitnych i doniosłych dla całego narodu celów społeczno-gospodarczych, wizji budowy „drugiej Polski”.

W toku realizacji tych zadań, we wspólnym wysiłku całego społeczeństwa kształtować się będzie najlepiej świadomość młodych pracowników, ich stosunek do pracy i obowiązków społecznych, szacunek dla ludzi pracy.

3. Młodzież podejmująca pracę zawodową musi mieć pewność, że sprawy jej pracy i bytu są traktowane przez ogniwa związkowe z dużą odpowiedzialnością i troską, że jej potrzeby — szczególnie z racji wieku i innego poziomu startu życiowego — znajdują w związkach zawodowych właściwe zrozumienie. Odpowiedzialność nasza jest tym większa, że żadna inna organizacja nie skupia tak masowo, tak powszechnie młodzieży pracującej. Dla ruchu zawodowego oznacza to konieczność tworzenia przed młodymi zachęcającej perspektywy rozwijania w związkach zawodowych swoich aspiracji w społecznej służbie dla siebie i współtowarzyszy pracy, dla dobra socjalistycznej Ojczyzny.

4. Związki zawodowe będą nadal rozwijać i doskonalic wspólne działanie z ruchem młodzieżowym — zwłaszcza na decydującym froncie wychowania w procesie pracy i w zakładzie pracy. Ideowo-polityczne organizacje młodzieżowe traktujemy jako głównego organizatora samowychowawczej działalności młodzieży. Uważamy je za partnera w rozwijaniu społecznej i produkcyjnej aktywności całych załóg w pracy dla kraju, w rozwiązywaniu wszystkich żywotnych problemów ogółu zatrudnionych.

Ruch zawodowy wita z zadowoleniem zmianę w strukturze ruchu młodzieżowego, zmierzającą do integracji działalności ideowo-wychowawczej wśród młodzieży. Odpowiadają one ideowej jedności młodego pokolenia Polski Ludowej.

5. Zawarte w niniejszej uchwale zadania, sformułowane w oparciu o referat Prezydium CRZZ i dyskuszję na posiedzeniu plenarnym CRZZ, wytyczają główny kierunek działania związków zawodowych w socjalistycznym wychowaniu młodzieży na najbliższe lata. Zobowiązuje się wszystkie ogniwa i instancje związkowe oraz samorząd robotniczy do konsekwentnej realizacji przyjętych postanowień.

I. Kształtować aktywne postawy współgospodarzy

O pomyślnym rozwoju naszego kraju i jego pozycji w świecie, o poprawie poziomu życia ludności decyduje front społeczno-gospodarczy, wysiłek załóg pracowniczych pomnażający nasze bogactwa narodowe. Praca jest najskuteczniejszą i najbardziej twórczą metodą kształtowania osobowości młodego człowieka i jego postawy ideowo-moralnej.

Wychowanie przez pracę i dla pracy to jeden z głównych nurtów działania związków zawodowych.

1. Instancje i organizacje związkowe oraz samorząd robotniczy wspólnie ze Związkiem Młodzieży Socjali-

DZIAŁ B

30.

UCHWAŁA RADY PAŃSTWA

z dnia 8 marca 1973 r.

w sprawie zasad obchodów ogólnokrajowych i lokalnych uroczystości państwowych.*(Monitor Polski z dnia 24 marca 1973 r. Nr 13, poz. 78)*

Mając na względzie wielkie znaczenie uroczystości państwowych dla kształtowania właściwej postawy obywatelskiej oraz potrzebę ustalenia niektórych zasad ogólnych ich organizacji i przebiegu, Rada Państwa uchwala, co następuje:

1. Uchwała dotyczy uroczystości państwowych obchodzonych z okazji:

a) świąt państwowych 1 Maja i 22 Lipca,

b) rocznic upamiętniających historyczne wydarzenia w dziejach narodu albo poszczególnych regionów lub miast bądź rocznic związanych z życiem i działalnością wybitnych przedstawicieli narodu,

c) święta ludowego i dożynek,

d) uruchamiania ważniejszych inwestycji przemysłowych i obiektów socjalno-kulturalnych,

e) dni branżowych (np. górnik, kolejarz, nauczyciel),

f) rozpoczęcia roku szkolnego lub akademickiego,

g) odsłaniania pomników,

h) innych wydarzeń o szczególnym znaczeniu międzynarodowym, ogólnokrajowym lub lokalnym.

2. Wyrażanie w odpowiednich formach szacunku dla hymnu, godła i flagi Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej jest patriotycznym obowiązkiem każdego obywatela.

3. W myśl dekretu o godle i barwach Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej — zwanego dalej „dekretem” — godłem jest wizerunek orła białego z głową zwróconą w prawo i z rozwiniętymi skrzydłami oraz dziobem i szponami złotymi w czerwonym polu prostokątnej tarczy o dolnej krawędzi wydłużonej pośrodku.

4. Flagą państwową jest — w myśl dekretu — prostokątny płat tkaniny o kolorach białym i czerwonym w dwóch poziomych pasach równoległych, równej szerokości i długości, z których górny jest biały, a dolny czerwony, odpowiadający barwie cynobru. Stosunek szerokości flagi do jej długości wynosi 5:8. Przy używaniu barw Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej jako elementu dekoracyjnego w układzie pionowym kolor biały powinien być po lewej stronie od strony patrzącego.

5. W przypadkach określonych prawem flaga państwowa może mieć godło państwowe pośrodku białego pasa flagi.

6. Mężczyźni w ubraniach cywilnych uczestniczący w uroczystościach państwowych podczas wykonywania hymnu państwowego albo podnoszenia i opuszczania flagi państwowej stoją z odkrytą głową, a nie

będąc w szyku zwartym osoby w umundurowaniu, obejmującym nakrycie głowy, oddają honory przez salutowanie.

7. Podczas uroczystości z udziałem jednostki wojskowej ze sztandarem mężczyźni w ubiorze cywilnym mijani przez poczet sztandarowy lub mijający go powinni zdjąć nakrycie głowy.

8. Dla podkreślenia szczególnego charakteru Święta Odrodzenia Polski nadaje się w dniu 22 lipca o godz. 12.00 w radiu i telewizji hymn państwowy (jedną zwrotkę Mazurka Dąbrowskiego wraz z refrenem).

9. Hymn państwowy wykonuje się również, w miarę możliwości, na uroczystych sesjach rad narodowych oraz przy uroczystościach rozpoczynających rok szkolny lub akademicki.

10. Przy wszelkich uroczystościach państwowych można odegrać, odtworzyć lub odśpiewać hymn państwowy. Organizatorzy uroczystości powinni zapewnić możliwie najlepsze wykonanie hymnu.

11. Łączenie wykonania podczas uroczystości państwowych hymnu państwowego z wykonaniem innego hymnu powinno być dostosowane do charakteru uroczystości.

12. Godło państwowe uwidocznione w miejscach publicznych powinno kształtem i kolorem odpowiadać wzorcowi określonymu w dekreście.

13. Niedopuszczalne jest umieszczanie godła państwowego albo wizerunku orła w pomieszczeniach uznanych powszechnie za nieodpowiednie pomimo publicznego ich charakteru.

14. Podnoszenie i opuszczanie flagi państwowej powinno odbywać się w sposób uroczysty, z udziałem poczty flagowego i przy wykonaniu hymnu państwowego.

15. Podczas wszystkich uroczystości państwowych należy używać barw narodowych w formie flag, proporców lub płatów tkanin, jako elementów dekoracyjnych. Przy uroczystościach lokalnych, organizowanych w miejscowościach, które posiadają barwy, flagi lub herby miejskie albo regionalne, elementy te powinny przeważać w oprawie uroczystości, z tym że barwy narodowe powinny stanowić element centralny.

16. Instytucje, zakłady pracy, organizacje polityczne i społeczne oraz szkoły, posiadające sztandary, mogą występować z nimi podczas uroczystości państwowych, o ile to odpowiada charakterowi danej uroczystości. Sztandarowi powinien towarzyszyć poczet sztandarowy, dający rękojmię właściwego zachowa-

nia się i poszanowania sztandaru przez cały czas towarzyszenia sztandarowi, aż do złożenia go w miejscu przechowywania.

17. Obywatelskim obowiązkiem osób posiadających odznaczenia państwowe jest noszenie ich podczas uroczystości państwowych w postaci odznak odznaczeń albo ich miniatur, wstążeczek, baretok lub rozetek.

18. Oprawę uroczystości państwowych może określać rada narodowa uchwałą o wywieszaniu flag oraz uroczystej dekoracji domów i ulic.

19. Organizatorzy uroczystości państwowych i organy właściwe do przyjmowania zgłoszeń lub udzielania zezwoleń na ich organizację obowiązane są za-

pewnić przestrzeganie zasad określonych w niniejszej uchwale.

20. Udział wojska w uroczystościach państwowych reguluje Minister Obrony Narodowej.

21. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) mogą w swoim zakresie działania ustalać na zasadach określonych niniejszą uchwałą szczegółowe zasady grania hymnu państwowego, wywieszania flagi państwowej i używania godła oraz przebiegu uroczystości odpowiednio do ich charakteru.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*

Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

31.

UCHWAŁA NR 43 RADY MINISTRÓW

z dnia 2 marca 1973 r.

w sprawie zasad gospodarowania funduszem płac w przedsiębiorstwach państwowych oraz grupujących je zjednoczeniach.

(*Monitor Polski z dnia 21 marca 1973 r. Nr 12, poz. 70*)

Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. 1. Uchwała określa zasady gospodarowania osobowym funduszem płac w przedsiębiorstwach państwowych oraz grupujących je zjednoczeniach i jednostkach równorzędnych.

2. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych może rozciągnąć przepisy uchwały na państwowe jednostki gospodarcze nie będące przedsiębiorstwami, dostosowując, w razie potrzeby, przepisy uchwały do warunków pracy tych jednostek.

3. Uchwała nie stosuje się do:

1) wielkich organizacji gospodarczych wdrażających kompleksowe zmiany w metodach planowania i zarządzania gospodarką narodową w oparciu o uchwałę nr 329 Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1972 r. w sprawie wprowadzania kompleksowych zasad ekonomiczno-finansowych w jednostkach i organizacjach gospodarczych,

2) przedsiębiorstw przemysłu materiałów budowlanych objętych uchwałą nr 125 Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1971 r. w sprawie systemu zarządzania i zachęt materialnych w niektórych przedsiębiorstwach przemysłu materiałów budowlanych.

§ 2. Upoważnia się dyrektorów przedsiębiorstw państwowych do tworzenia lub podwyższania — w ramach planowanego osobowego funduszu płac — funduszy premiowych przeznaczonych na premie dla robotników wynagradzanych według akordowej i czasowo-premiiowej formy płac. Premie wypłacane z tych funduszy powinny stwarzać zachętę do poprawy nowoczesności i jakości produkcji, oszczędności surowców i materiałów, lepszego wykorzystania maszyn i urządzeń oraz do wykonywania innych wymiernych zadań, których realizacja przyczynia się do poprawy wyników produkcyjnych i ekonomicznych przedsiębiorstwa, jak również innych zadań mających szczególne znaczenie gospodarcze.

§ 3. 1. Oszczędności osobowego funduszu płac, ustalone w trybie bankowej kontroli funduszu płac, pozostają w dyspozycji przedsiębiorstwa, z tym że 25% tych oszczędności przedsiębiorstwo przekazuje do zjednoczenia (jednostki równorzędnej), po dokonaniu rozliczeń każdego kwartału.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy oszczędności funduszu płac uczniów, funduszu płac na rozruch i szkolenie oraz na pracę nakładczą.

3. Przedsiębiorstwo jest obowiązane utworzyć po zakończeniu roku rezerwę w wysokości 20% oszczędności pozostających do jego dyspozycji z przeznaczeniem na pokrycie przekroczeń funduszu płac oraz na przedsięwzięcia wymagające okresowego zwiększania płac w roku następnym.

4. Kwoty oszczędności mogą być wykorzystywane:

1) w 50% w drugim półroczu roku obliczeniowego, po zakończeniu rozliczeń za pierwsze półrocze,

2) w całości — po zakończeniu roku obliczeniowego.

5. Kwoty oszczędności funduszu płac nie wykorzystane w danym roku przechodzą na rok następny.

6. Kwoty oszczędności funduszu płac pozostające do dyspozycji przedsiębiorstwa w danym roku przeznaczone są na nagrody dla pracowników, przyznawane za:

1) realizację zadań mających istotne znaczenie dla poprawy efektywności działalności przedsiębiorstwa,

2) przyczynianie się do zwiększenia wydajności pracy, dającej możliwość trwałego ograniczenia wielkości zatrudnienia,

3) osiągnięcia w zakresie poprawy nowoczesności i jakości produkcji.

7. Kwoty oszczędności funduszu płac pozostałe z lat poprzednich (ust. 5) mogą być ponadto przeznaczone na:

1) awanse i przeszerogowania robotników i pracowników umysłowych w ramach obowiązujących taryfikatorów,

2) dodatki do płac dla pracowników, z wyłączeniem pracowników premiowanych z funduszu premiowego będącego elementem podziału zysku.

8. Koszt roczny awansów i przeszerogowań, o których mowa w ust. 7 pkt 1, nie może przekroczyć kwoty oszczędności funduszu płac będącej w dyspozycji przedsiębiorstwa.

9. Kwoty oszczędności funduszu płac oraz rezerwowy fundusz płac, będące w dyspozycji zjednoczenia (jednostki równorzędnej), przeznaczone są na:

1) pokrycie uzasadnionych przekroczeń osobowego funduszu płac w przedsiębiorstwach zgrupowanych w zjednoczeniu,

2) wyrównanie pracownikom, z wyłączeniem pracowników premiowanych z funduszu premiowego, będącego elementem podziału zysku, premii utraconej lub zmniejszonej z przyczyn niezależnych od przedsiębiorstwa,

3) dodatkowe nagrody dla robotników w przedsiębiorstwach wykazujących się szczególnymi osiągnięciami,

4) nagrody dla pracowników przedsiębiorstw, z wyłączeniem członków dyrekcji, za opracowanie i wdrożenie konkretnych usprawnień organizacyjno-technicznych, dających w efekcie wzrost wydajności pracy przy jednoczesnej optymalizacji zatrudnienia.

10. Warunkiem wykorzystywania kwot oszczędności, o których mowa w ust. 4—9, jest uzyskanie:

1) w przedsiębiorstwach przemysłowych i budowlano-montażowych relacji pomiędzy wzrostem przeciętnej płacy a wzrostem wydajności pracy,

2) w pozostałych przedsiębiorstwach relacji pomiędzy wzrostem przeciętnej płacy a wzrostem innych wskaźników określających zadania gospodarce na poziomie wyższym od wynikającego z planu rocznego dla przedsiębiorstwa oraz zjednoczenia (jednostki równorzędnej) jako całości.

11. Przepisów ust. 1—10 nie stosuje się w przedsiębiorstwach, w których obowiązują branżowe zasady wykorzystywania oszczędności funduszu płac, a w szczególności w kopalniach węgla.

§ 4. 1. Upoważnia się dyrektorów przedsiębiorstw państwowych do przyznawania w porozumieniu z radą zakładową w ramach planowanego funduszu płac;

1) kwalifikowanym robotnikom o dużym doświadczeniu zawodowym, wyróżniającym się szczególnymi wynikami pracy i wzorową dyscypliną pracy, zaszerogowania wyższego o jedną kategorię od przewidzianego w obowiązującym taryfikatorze kwalifikacyjnym, a robotnikom zaszerogowanym do najwyższej kategorii — stawek płac wyższych o 10% od

stawki maksymalnej w tabeli płac danej grupy robotników.

2) wyróżniającym się w pracy wysoko kwalifikowanym pracownikiem umysłowym wynagrodzeń zasadniczych wyższych do 10% od maksymalnych określonych dla danego stanowiska w tabeli płac.

2. Liczba robotników oraz pracowników umysłowych w poszczególnych przedsiębiorstwach, którym może być przyznane podwyższone wynagrodzenie zasadnicze według zasad określonych w ust. 1, nie może przekraczać 10% zatrudnionych robotników i pracowników umysłowych. W przedsiębiorstwach, dla których dyrektorzy zjednoczeń ustalili w latach poprzednich wyższą liczbę pracowników, którym przyznane zostało podwyższone wynagrodzenie, utrzymuje się liczbę tych pracowników według stanu w miesiącu grudniu 1971 r.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie naruszają uprawnień dyrektorów przedsiębiorstw i zjednoczeń (jednostek równorzędnych) określonych odrębnymi przepisami i decyzjami — w zakresie przyznawania podwyższonych wynagrodzeń większej liczbie pracowników oraz przyznawania wynagrodzeń wyższych niż 10% od maksymalnych, przewidzianych w tabeli płac dla danego stanowiska.

4. Podwyższone wynagrodzenia zasadnicze, o których mowa w ust. 1—3, mogą być przyznawane w danym roku tylko w ramach kwoty wygosparowanej z planowanego funduszu płac i nie mogą powodować wydatkowania w stosunku rocznym wyższych kwot od kwoty wygosparowanych oszczędności.

5. Przepisy ust. 1—4 nie dotyczą pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach i zjednoczeniach (jednostkach równorzędnych), w których w okresie od 1971 r. dokonana została reforma płac, polegająca na zmianie struktury płac i podwyższeniu płac zasadniczych.

§ 5. Dyrektorzy przedsiębiorstw i zjednoczeń (jednostek równorzędnych) zapewnią jawność przyznawania nagród i premii.

§ 6. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym stosowanie zasad określonych w uchwale w spółdzielczych zakładach pracy.

§ 7. Traci moc § 6 pkt 2 lit. a), b), d) uchwały nr 49 Rady Ministrów z dnia 18 lutego 1972 r. w sprawie rozszerzenia uprawnień dyrektorów państwowych przedsiębiorstw przemysłowych przemysłu kluczowego i dyrektorów ich zjednoczeń (Monitor Polski Nr 13, poz. 90).

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i dotyczy gospodarowania funduszem płac od dnia 1 stycznia 1973 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 20 lutego 1973 r.

w sprawie organizacji zespołów opieki zdrowotnej.*(Dziennik Ustaw z dnia 9 marca 1973 r. Nr 7, poz. 52)*

Na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327 i 334, z 1951 r. Nr 1, poz. 2, z 1955 r. Nr 11, poz. 67) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Opiekę zdrowotną sprawują następujące zakłady służby zdrowia:

1) zespoły opieki zdrowotnej — na obszarze poszczególnych powiatów,

2) zespoły wojewódzkich przychodni, wojewódzkie zespoły specjalistyczne i szpitale wojewódzkie — na obszarze poszczególnych województw,

3) właściwe jednostki organizacyjne akademii medycznych i instytutów naukowo-badawczych — na obszarze obejmującym więcej niż jedno województwo.

2. W celu zapewnienia opieki zdrowotnej określonym grupom ludności mogą być tworzone za zgodą Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej zespoły przemysłowej (górnictwej, portowej) służby zdrowia i zespoły opieki zdrowotnej dla szkół wyższych.

§ 2. W sprawowaniu opieki zdrowotnej uczestniczą na zasadach uregulowanych odrębnymi przepisami:

1) powiatowe, portowe i wojewódzkie stacje sanitarno-epidemiologiczne,

2) zakłady dla przewlekle chorych,

3) wojewódzkie stacje krwiodawstwa,

4) wojewódzkie stacje pogotowia ratunkowego,

5) zakłady typu sanatoryjnego i zakłady lecznictwa uzdrowiskowego.

§ 3. 1. Szczegółową strukturę organizacyjną i zasady działania zespołów opieki zdrowotnej i zakładów służby zdrowia stopnia wojewódzkiego ustalają statuty zatwierdzone przez organy do spraw zdrowia i opieki społecznej prezydiów właściwych rad narodowych sprawujące bezpośredni nadzór nad danym zespołem lub zakładem.

2. Organy określone w ust. 1 powinny przed zatwierdzeniem statutów zasięgnąć opinii właściwych komisji rad narodowych i wydziału zdrowia i opieki społecznej prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

3. Wzorcowe statuty zespołów opieki zdrowotnej i zakładów służby zdrowia stopnia wojewódzkiego oraz szczegółowe zasady organizacji tych zakładów ustali Minister Zdrowia i Opieki Społecznej.

§ 4. Zespół opieki zdrowotnej jest jednostką organizacyjną i budżetową, tworzoną i podlegającą prezydium powiatowej rady narodowej.

§ 5. 1. Obszar działania zespołu opieki zdrowotnej obejmuje powiat. Obszar działania zespołu opieki zdrowotnej, którego siedzibą jest miasto stanowiące powiat, może obejmować również powiat otaczający to miasto.

2. Jeżeli uzasadniają to potrzeby ludności i stan rozbudowy bazy leczniczej, za zgodą Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej mogą być utworzone na obszarze powiatu dwa lub więcej zespoły opieki zdrowotnej albo zespół obejmujący zakresem działania więcej niż jeden powiat.

§ 6. Zadaniem zespołu opieki zdrowotnej jest zapewnienie miejscowej ludności opieki zdrowotnej podstawowej oraz opieki specjalistycznej.

§ 7. 1. Gminny ośrodek zdrowia jest placówką terenową właściwego zespołu opieki zdrowotnej.

2. Zadaniem gminnego ośrodka zdrowia jest zapewnienie miejscowej ludności opieki zdrowotnej podstawowej.

3. W skład gminnego ośrodka zdrowia, poza poradnią ogólną i poradnią stomatologiczną, mogą wchodzić również poradnie dla kobiet i poradnie dla dzieci.

4. Kierownika gminnego ośrodka zdrowia oraz kierowników wiejskich i przyzakładowych ośrodków zdrowia powołuje dyrektor zespołu opieki zdrowotnej po zasięgnięciu opinii naczelnika gminy.

5. Środki finansowe na bieżące wydatki rzeczowe i na kapitalne remonty, przeznaczone dla gminnych, wiejskich i przyzakładowych ośrodków zdrowia, wchodzi w skład budżetu właściwej gminnej rady narodowej.

6. Kierownik gminnego ośrodka zdrowia nadzoruje pracę rejonowych ośrodków zdrowia położonych na obszarze gminy.

7. Dyrektor zespołu opieki zdrowotnej może przekazać kierownikowi gminnego ośrodka zdrowia nadzór nad przyzakładowymi ośrodkami zdrowia położonymi na obszarze gminy.

§ 8. Zespoły wojewódzkich przychodni, wojewódzkie zespoły specjalistyczne i szpitale wojewódzkie są jednostkami organizacyjnymi i budżetowymi tworzonymi i podlegającymi prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

§ 9. 1. Do zadań zespołu wojewódzkich przychodni należy:

1) udzielanie ambulatoryjnych świadczeń specjalistycznych uzupełniających świadczenia zespołów opieki zdrowotnej,

1) Naczelnego Zarządu Lasów Państwowych — dla pracowników organizacji gospodarczej „Lasy Państwowe”,

l) Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy — dla nauczycieli i pracowników administracyjnych szkół Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy,

m) Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” — dla nauczycieli i pracowników administracyjnych szkół Centrali Rolniczej „Samopomoc Chłopska”.

2) dyrektorzy szkół — dla pracowników pedagogicznych, administracyjnych i obsługowych szkół i placówek oświatowo-wychowawczych,

3) wydziały kultury prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) — dla nauczycieli i pracowników administracyjnych szkół artystycznych I i II stopnia studiów kulturalno-oświatowych i bibliotekarskich oraz państwowych ognisk artystycznych,

4) wydziały oświaty i kultury prezydiów rad narodowych wszystkich stopni z wyjątkiem naczelników

gmin (miast i gmin) — dla wychowawców przyzakładowych świetlic dziecięcych,

5) dyrektorzy zakładów poprawczych i wychowawczych oraz kierownicy schronisk dla nieletnich — dla pracowników tych zakładów,

6) Zarząd Główny Związku Socjalistycznej Młodzieży Wiejskiej — dla pracowników pedagogicznych uniwersytetów ludowych,

7) oddziały Zakładu Ubezpieczeń Społecznych — dla emerytów i rencistów oraz ich małżonków uprawnionych do ulgi.

3. Dla pracowników pedagogicznych przedszkoli w instytucjach, których pracownicy nie są uprawnieni do ulgi 50%, legitymacje wystawiają jednostki nadrzędne uprawnione do wystawiania legitymacji.

4. Traci moc pismo okólnie nr 200 Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 sierpnia 1954 r. w sprawie wydawania legitymacji pracowniczych uprawniających do ulg kolejowych (Monitor Polski Nr A-79, poz. 932).

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

Instytut Wydawniczy CRZZ — Warszawa, ul. Spasowskiego 1/3

WARUNKI PRENUMERATY

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Instytucje państwowe, społeczne, zakłady pracy, szkoły itp. mogą zamawiać prenumeratę wyłącznie w miejscowych Oddziałach i Delegaturach „Ruch”, w terminie do 25 listopada na rok następny.

Prenumeratorzy indywidualni mogą opłacać prenumeratę w urzędach pocztowych i u listonoszy lub dokonywać wpłat na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Towarowa 28 (w terminie do 10 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty).

Prenumeratę ze zleceniem wysyłki za granicę, która jest o 40% droższa od prenumeraty krajowej, przyjmuje Biuro Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23, konto PKO Nr 1-6-100024.

Sprzedaz egzemplarzy numerów zdezaktualizowanych, na uprzednie pisemne zamówienia, prowadzi Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Towarowa 28.

Drukarnia Instytutu Wydawniczego CRZZ. Papier gazetowy kl. VIII, 50 g. Ark. wyd. 2,3; ark. druk. 2. Zam. 399/73. R-99.
25 750 egz.

INDEKS
25 404